

A Magyar Köztársaság nevében!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Jávorfai Tibor ügyvéd (.....) által képviselt
(.....) felperesnek a dr. Kizákisz Gyula ügyvéd (.....) által képviselt
(.....) alperes elleni víziközmű-fejlesztési hozzájárulás megfizetése iránti
perében a Fővárosi Bíróság 2011. január 18-án kelt 5.G.40.279/2010/20. számú
ítéletével szemben az alperes fellebbezése folytán - nyilvános tárgyaláson -
meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 150.000
(százötvenezer) forint összegű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Alperes tulajdonát képezi az ingatlan-nyilvántartásban helyrajzi számon nyilvántartott, szám alatti felépítmény (továbbiakban épület).

Alperes a négy szintes, összesen 2.442 m² alapterületű épületet 1998. március 30-án a kerületi Önkormányzattól, az épülethez tartozó telekingatlant a-tól vásárolta meg.

Az épület és a telekingatlan korábban a rákospalotai részét képezte. Alperes az épületet felújította, átalakította, abban jelenleg szállodát üzemeltet.

Felperes - alperes megkeresésére - 1998. június 8-án az ingatlan csatornázása tárgyában alperes részére előzetes tájékoztatást nyújtott. E szerint az ingatlan szennyvizeit a úti közcsatorna tudja fogadni, az ingatlan közvetlen befogadó csatornája nem tartozik felperes üzemvitelébe. Nem lakossági szennyvízelvezetés esetén a felhasznált vízmennyiség függvényében egyszeri víziközmű fejlesztési hozzájárulást kell fizetni, melynek mértéke 144.000 forint/köbméter/nap.

Alperes 2000. május 5-én „nyilatkozat” elnevezésű formanyomtatványt töltött ki és írt alá, melyben „kötelezően” tudomásul vette, a perbeli szálloda rendeltetésű létesítmény tervezett vízfelhasználása után a 38/1995.(IV.5.) Korm. rendelet 4.§ (2) bekezdése és a 22.§ (5) bekezdése alapján víziközmű fejlesztési hozzájárulást kell fizetnie, melynek mértéke felperes szolgáltatási területén 144.000 forint/köbméter/nap + 25 % áfa. Kötelezettséget vállalt 10 m³/nap vízfelhasználás után megállapított 1.440.000 forint + 360.000 forint áfa összegű (1.800.000 forint) víziközmű fejlesztési hozzájárulás 2000. május 20-ig megfizetésére, valamint arra, ha a tényleges vízfelhasználása a víziközmű fejlesztési hozzájárulás befizetése alapján a 10 m³-t meghaladja, úgy a túlfogyasztott mennyiség napi átlaga után további, a befizetés időpontjában érvényes díjtétellel megállapított víziközmű fejlesztési hozzájárulást fizet be felperes felszólításától számított 30 napon belül. Tudomásul vette, a használatbavételt követően a tervezett vízigény túllépése esetén a hozzájárulást a hivatkozott jogszabály szerint kell fizetni, a mindenkor érvényes díjtétellel.

A felperes, mint szolgáltató és alperes, mint az ingatlan tulajdonosa, fogyasztó 2000. május 9-én szolgáltatási szerződést kötött. A bevezethető szennyvíz naponkénti mennyisége összesen 10 m³-ben került meghatározásra. A szerződés tartalmazta azt is, a feltüntetett mennyiségi adat az engedélyezett bázisértéket, illetve a szerződéskötést megelőző évi átlagfogyasztást tartalmazza. Ennek növelésekor gazdálkodó szervezet esetén a szerződést módosítani kell. A szerződésmódosításnak, illetve újabb használatbavételi hozzájárulás kiadásának alapfeltétele a növekmény alapján számított víziközmű-fejlesztési hozzájárulás

szolgáltató részére történő befizetése. A növekmény az éves felhasznált vízmennyiség osztva bejelentett folyamatos üzem esetén 365-tel. Amennyiben a szolgáltató kimutatja, hogy a fogyasztó éves vízfelhasználása meghaladja a fent rögzített érték 300 szorosát, akkor jogosult a növekmény után a víziközmű fejlesztési hozzájárulásra, aminek a díjtételét a szolgáltató évente közzé teszi.

Alperes 2000. május 17-én az 1.800.000 forint egyszeri víziközmű-fejlesztési hozzájárulást a felperesnek megfizette.

Alperes vízfogyasztása 2007. évben éves szinten meghaladta a naponkénti 10 m³-t. Felperes 2009. március 5-én és július 2-án kelt levelével felszólította alperest 6.306.008 forint víziközmű-fejlesztési hozzájárulás 8 napon belüli megfizetésére.

Alperes a felhívásnak nem tett eleget.

Felperes a 2009. december 16-án fizetési meghagyással indult, ellentmondás folytán perré alakult eljárásban a 6.306.008 forintról leszállított, módosított keresetében alperest 4.262.366 forint és ennek 2008. január 1-jétől a kifizetésig járó, a Ptk. 301/A.§-a szerinti késedelmi kamata, valamint perköltség megfizetésére kérte kötelezni. Előadta, alperes az 1.800.000 forint víziközmű fejlesztési hozzájárulás megfizetésével jogot szerzett éves szinten napi 10 m³ szennyvíz közcsonnába bevezetésére. Alperes vízfogyasztása 2007. évben a napi 10 m³ vízfelhasználást meghaladta, ezért a megvásárolt kontingensen felüli fogyasztás, mint növekmény után köteles a víziközmű fejlesztési hozzájárulás megfizetésére a 38/1995. (IV.5.) Korm. rendelet 4.§-ának (2) bekezdése és 22.§ (5) bekezdése alapján. A hozzájárulás 1 m³-re eső mértéke 2007. évben 509.700 forint + 25 % áfa összeg volt. Alperes 2007-ben 6.093 m³ vizet fogyasztott, azaz napi 16,69 m³-t (6.093/365) ezért a 6,69 m³ túlfogyasztás alapján m³-enként 509.700 forint + áfa összeggel számolva 4.262.366 forint (3.409.893 forint + 852.473 forint áfa) további víziközmű-fejlesztési hozzájárulást kell fizetnie. Számításánál a 2006. év utolsó napjaira és a 2008.év első napjaira eső fogyasztást figyelmen kívül hagyta.

Állította, az ingatlanra alperes tulajdonszerzését megelőzően számlát nem bocsátott ki, nincs tudomása a szennyvíz korábbi elvezetéséről, így az ingatlan 0 fogyasztással volt nyilvántartva, a bázisérték ezért csak 0 lehetett. A tekintetében fogyasztási adattal nem rendelkezik, alperes nem rendelkezhetett a szolgáltatási rendszerbe bevont szennyvíz-vezetékkel. A szám alatti ingatlanra, annak megosztása előtt a cég számára biztosított szennyvíz kontingenst, a cég a fejlesztési hozzájárulást arra meg is fizette. Alperes a céget, illetve jogutódját megillető kontingensből részt nem szerzett, ezért kellett saját céljára kontingenst igényelnie, és annak túllépése miatt a növekmény után újabb fejlesztési hozzájárulást fizetnie. Alperesnek tehát a megállapított bázisfogyasztás túllépése miatt keletkezett újabb fizetési kötelezettsége.

Egyebek mellett a mérőórák leolvasása időpontját, óraállást, fogyasztás mennyiségét rögzítő „leolvasási eredmények” elnevezésű okiratokat, valamint szennyvízdíjszámlákat csatolt. A 2007. február 12-én kelt számla adatot tartalmazott 2006. december 2-től december 31-ig terjedő időre 15 és 122 m³ vízfogyasztásra is, a 2008. február 5-i számla pedig 2008. január 1-től 2008. január 14-ig terjedő időszak alatti 143 és 25 m³ fogyasztásra.

Alperes a kereset elutasítását, felperes perköltségben marasztalását kérte. A keresetet jogalapjában és összecszerűségében is vitatta. Vitatta a túlfogyasztás tényét, ebből következően víziközmű fejlesztési hozzájárulás fizetési kötelezettségét. Előadta, a szálloda helyén és környékén 1945-től 1989-ig volt, a szálloda épülete korábban 600 szállítás és tartózkodási helyéül szolgált. A épület szállodává történt átépítése után már lényegesen kevesebb személynek biztosított tartózkodási és szálláshelyet, nyilvánvaló, bizonyításra nem szoruló tény ezért, a szállodása vízfelhasználása és szennyvízkibocsátása bizonyosan lecsökkent aépületéhez képest. A 38/1995.(IV.5.) Korm. rendelet 4.§ (2) bekezdése alapján így mindaddig nem kell víziközmű fejlesztési hozzájárulást fizetnie, amíg a ezen legnagyobb épületének vízfelhasználását és szennyvízkibocsátását meg nem haladta. Az átépítés során érintetlen maradt az épület víz- és csatornabekötése, a jelenleg is a korábbi csatorna biztosítja a kikerülő víz- és szennyvíz elvezetését. Az összecszerűség körében arra hivatkozott, felperes a 2007. évi vízfogyasztás megállapításakor 2006. december 1-jétől 2006. december 31-ig terjedő időszakot is alapul vette, ezért az általa megállapított vízmennyiséget 365 nap helyett 396 nappal kellett volna elosztani. Nem vitásan felperes a 2007.évi fogyasztást csak 2007. január 14-től vette figyelembe, így 13 nappal lerövidítette a 365 napot, azonban ebben az esetben is 383 nappal kellett volna a felperesnek az általa megállapított éves vízfogyasztás összegét elosztania, így legfeljebb a túlfogyasztása (napi növekmény 5,9 m³) megállapítása esetén is csak 3.962.918 forint megfizetésére lenne kötelezhető.

Viszontkeresetet is előterjesztett. Viszontkeresetében a Ptk. 205.§ (2) bekezdése, 210.§ (1) bekezdés, 234.§ (1) bekezdése, 235.§ (1)-(2) bekezdése, 236.§ (1) bekezdése, 236.§ (2) bekezdés a) pontja, 361.§ (1) bekezdése és 364.§-a alapján tévedésben létére, megtévesztésére hivatkozással a 2000. május 5-i nyilatkozat semmisségének, valamint annak megállapítását kérte, az okirat, mint érvénytelen „szerződés” alapján felperes a részére megfizetett 1.800.000 forinttal jogalap nélkül gazdagodott. Előadta, felperes a Korm. rendelet 4.§-ában írt tájékoztatás során elhallgatta előle, a víziközmű-fejlesztési hozzájárulást csak új létesítmény vagy meglévő létesítmény kapacitásnövelő átépítése esetén kell fizetni, de nem akkor, ha kapacitás-csökkenést eredményező átépítés történik. A szálloda átépítésekor nem volt új közműbekötés, és kapacitás bővítés sem, ezért a nyilatkozat elnevezésű szerződés semmis. A nyilatkozatban nem szerepel, ha többet akar a korábbi fogyasztónál fogyasztani, akkor kell hozzájárulást megfizetni. Utalt arra, a semmis nyilatkozat alapján felperes nem tarthat jogszerűen igényt a megfizetett 1.800.000 forint víziközmű fejlesztési hozzájárulásra, azzal jogalap nélkül gazdagszik, miután

azonban ezen összeg visszakövetelhetőségére nyitva álló idő elévülés miatt elmúlt, marasztalást nem kérhet, az összeget majd a folyamatos vízhasználat alapján fizetendő csatornadíjba kívánja beszámítani.

Felperes a viszontkereset elutasítását kérte. Vitatta, hogy alperes tévedésben lett volna, illetőleg őt megtévesztette volna. Alperes előtt a víziközmű-fejlesztési hozzájárulás fizetési kötelezettségét megalapító jogszabály ismert volt, annak alapján a hozzájárulást meg is fizette. Alperes egyébiránt maga kért tájékoztatást arra nézve, miként teljesíthető a szennyvízelvezetési igénye. Ezt követően az előzetes tájékoztatásban írtak szerint alakíthatta ki a csatlakozást.

Az elsőfokú bíróság személyesen meghallgatta alperes törvényes képviselőjét, aki egyebek mellett előadta, felperesnek arról kellett volna tájékoztatnia, nem kell új bekötést végeztetnie, víziközmű fejlesztési hozzájárulást csak növekmény esetében kell fizetni.

Az elsőfokú bíróság alperes indítványára megkereste a kerületi Önkormányzatot az ingatlan szennyvízelvezetésére nézve.

Az önkormányzat, mellékelve a szennyvízelvezetés akkori helyzetének bemutatására általa készített részletes rendezési terv vonatkozó lapjait, egyebek mellett úgy nyilatkozott, a felmérési rajz és a leírás szerint az egykori ingatlan belső (házi) csatornahálózata egy „illegálisan létesített magáncsatornán” keresztül, „feltételezhetően a” (maa) „úti, kezelésű csatornára” volt rákötve. Erre a rendszerre csatlakozott a később 91096/9 helyrajzi számot kapott ingatlan szennyvízelvezető rendszere is. Az épületben keletkezett szennyvíz mennyiségéről ismerete nincs. A szabálytalan elvezetés a megfelelő kapacitású befogadó csatorna hiányára vezethető vissza. Az ingatlan felosztását és fejlesztését követően ez az állapot nem volt tartható. Éppen abban az időben végzett közcsatorna fejlesztést a úton, amely megoldotta a befogadó csatorna hiányát. Az egykoriterületen kialakított ingatlanokon keletkező szennyvizek szabályos elvezetésének már nem volt akadálya. A volt területén új gravitációs közcsatorna hálózatot létesített, amely egy átemelőn keresztül a úti gyűjtőcsatornába juttatja a szennyvizeket.

Alperes, vitatva a szennyvízbekötés jogszerűtlen, „törvényellenes” voltát, indítványozta tanúként meghallgatni az önkormányzati nyilatkozatot aláíró személyeket, illetve másodsorban szakértő kirendelését kérte annak megállapítására, milyen vezeték volt a szennyvíz elvezetésére, és ezen szennyvízelvezető csatornán keresztül milyen mennyiségű szennyvíz elvezetése történt.

Hangsúlyozta, a területen új létesítmények épültek, lakótelep, bevásárlóközpont, tehát nem a perbeli épület miatt kellett a szennyvíz elvezetéssel kapcsolatban hálózatot fejleszteni.

Felperes a bizonyítási indítványok elutasítását kérte a kereset elbírálásával össze nem függő voltak miatt.

Az elsőfokú bíróság 2011. január 18-án kelt 5.G.40.279/2010/20. számú ítéletével kötelezte alperest 4.262.366 forint és ennek 2008. január 1-jétől a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt mértékű kamata, valamint 460.740 forint perköltség megfizetésére. A viszontkeresetet elutasította. Az ítélet indokolása szerint a rendelkezésre álló perbeli adatokból, így az önkormányzat nyilatkozatából és a rendezési tervből megállapítható volt, a perbeli és az annak részét képező alperesi épület sem rendelkezett szabályos szennyvízelvezetéssel. Mivel az épületnek a korábbi tulajdonosa idején nem volt szabályos szennyvízbekötése, és a korábbi tulajdonos a per adatai szerint a felperes részére szennyvízdíjat nem fizetett, ezért a felperes alappal érvényesíthetett az alperessel szemben a perbeli szálloda megnyitásakor víziközmű-fejlesztési hozzájárulás iránti igényt. Amennyiben az épület rendelkezett volna korábban szabályos szennyvízelvezetéssel, az alperes feltehetőleg nem kért volna a felperestől tájékoztatást a víziközmű-hálózatba történő bekötés lehetőségéről és feltételeiről, ahogy ezt megtette az 1998. június 8-án kelt felperesi nyilatkozat szerint. A szabálytalan szennyvízelvezetésből következően nincs jelentősége a perbeli épület szennyvízkibocsátásakori mennyiségének, ezért az indítványozott szakértői bizonyítás szükségtelen volt, s a további tanúbizonyítás az okiratok tartalmára figyelemmel szintén indokolatlan volt. Felperes jogszerűen érvényesített az alperessel szemben 2000. évben víziközmű-fejlesztési hozzájárulás iránti igényt, így a perben a felperes jogalap nélküli gazdagodása nem volt megállapítható. Alperes alaptalanul hivatkozott tévedésére, megtévesztésre. Nem volt ezért megállapítható az sem, hogy az alperes ezt az 1.800.000 forintot jogosult lenne a felperes vele szembeni követelésébe a későbbiek során beszámítani. A viszontkereset elutasításának volt helye.

Az alperes további vízközmű-fejlesztési hozzájárulás fizetési kötelezettsége a rendelet 4.§ (2) bekezdésén és 22.§ (5) bekezdésén alapul, valamint a felek között ennek megfelelő tartalommal létrejött szolgáltatási szerződés rendelkezésein.

Az összegszerűség tekintetében a becsatolt számlák alapján alperes 2007. évi szennyvízkibocsátása összesen 6.286 m³ volt. A kereseti korlátra figyelemmel azonban a felperes által megjelölt 6.093 m³-t kellett 365-tel elosztani. Az alperes szennyvízkibocsátásának napi átlaga ezzel a számítással 16,69 m³ volt, azaz a napi 10 m³ kibocsátást 2007. évben az alperes 6,69 m³-rel lépte túl.

Az alperes a perben nem vitatta, a felperes m³-enként 509.700 forint + áfa összeget érvényesíthet, ezért alperes a 6,69 m³ és az 509.700 forint + 25 % áfa összeg

szorzataként kimutatott 4.262.366 forint megfizetésére köteles víziközmű-fejlesztési hozzájárulásként.

Alperest a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján a pervesztességével arányban kötelezte perköltség megfizetésére.

Az ítélettel szemben alperes fellebbezett jogi képviselő útján. Fellebbezését utóbb kiegészítette. Az ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását, viszontkeresetének helyt adását kérte. Az elsőfokú eljárásban előadottakat fenntartva hangsúlyozta, aterület privatizálása során a területet a vette meg, a privatizációs helyszínrajz valóságtól eltérő volta csak a birtokbaadáskor derült ki. Azon az egyes épületek, így a megvásárolt épület, és annak közműve, csatornája sem szerepelt. Az épületek és csatornáik azonban nem illegálisak, hanemi szempontból titkosak voltak. A magáncsatorna a közcsatornával azonos szerepet lát el, a csatornát nem a tulajdoni viszonyok teszik illegálissá. Állította, az önkormányzat tévesen nyilatkozott. Az épületet ugyanis titkosan kezelt, 1971-ben épített és 19 évig jól működő csatorna kötötte össze az lakótelep felperesi csatornájával. Ez a csatorna soha nem volt illegális, csak ai használat idején titkos, utána pedig elmaradt a térképen való feltüntetése. Ez okozta, hogy a csatornát az önkormányzat polgármesteri hivatala Városüzemeltetési Osztály közműépítési ügyintézője illegálisnak minősítette. Amikor a megépítette a bevásárlóközpontot, annak környezetéhez új csatornarendszert létesített, új átemelővel és új csatornákkal. Ennek során egy új csatorna létesült, alapvetően a bevásárlóközponthoz, és a mellette épülő lakótelep házaihoz kapcsolódó városfejlesztés részeként.

Változatlanul hangsúlyozta, a legnagyobb épületének nyilvánvalóan jóval nagyobb volt a vízfelhasználása, mint az ugyanebben az épületben működő szállodáé. A szálloda pedig nem igényelt több csatornakapacitást és új csatornát sem, mivel az övé még húsz éves sem volt, jól üzemelt, az épület csatornájának kiváltására más okból, a környék fejlesztése kapcsán került sor.

A 2000. május 5-i nyilatkozata tekintetében megismételve az elsőfokú eljárásban előadottakat, kiemelte, az épület-felújítás keretében megvalósult szállodanyitás folytán a szállodaépület jogosult volt a épülettel azonos vízfelhasználásra és vízkibocsátásra, a Korm. rendelet 4.§ (2) bekezdésében írt feltételek azonban nem álltak, és jelenleg sem fenn, ezért a kereset jogalapja megalapozatlan.

Sérelmezte, az elsőfokú bíróság bizonyítási indítványát mellőzte, ezáltal a tényállást tévesen állapította meg, s nem fogadta el bizonyítottnak azt a nyilvánvaló tény, aépület vízfelhasználásának meg kellett haladnia a szállodává átépített ház vízfelhasználását.

Változatlanul állította, a nyilatkozatot tévesen tette, mert azt a nulla mennyiséghez, mint kiinduláshoz, nem pedig a valóságnak megfelelően, valamint a Korm. rendelet 4.§ (2) bekezdése szerint, a legnagyobb épülete - nyilvánvalóan a szálloda vízfogyasztását meghaladó mennyiségű vízfogyasztáshoz viszonyította. Felperesnél az 1.440.00 forint + áfa összeg jogalap hiányában jogalap nélküli gazdagodást jelent, melyet jogosan kíván a víz - és csatornadíj kiegyenlítésekor beszámítani.

A továbbiakban arra hivatkozott, még a kereseti követelés jogalapjának fennállása esetén is téves az összegszerűség meghatározása, mivel a tényleges leolvasás időpontjához szükséges igazítani a számlázás szerinti naptári időszakokat. Felperes figyelmen kívül hagyta a 2006. decemberi napokat, és „ugyancsak figyelmen kívül hagyta a 2006. december 31. utáni, azaz 2007. januári napokat.” A 365 nap helyett 18 nappal többet, 383 napot számolt el.

Hangsúlyozta, nem vitatott tény, az épületet csatornabekötéssel vásárolta meg, a csatornái a utcai gyűjtő közcsatornába voltak bekötve. Felperes új csatorna építését bizonyítani nem tudta. Az ítélet tévesen a szabálytalan bekötésre és a korábbi tulajdonos szennyvíz díj fizetésének elmulasztására alapítja a fizetési kötelezettségét.

Felperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte helyes indokai alapján.

A fellebbezés az alábbiakra tekintettel megalapozatlan.

A közműves ivóvízellátásról és a közműves szennyvízelvezetésről szóló 38/1995.(IV.5.) Korm. rendelet (továbbiakban Korm. rendelet) tartalmaz szabályozást a közműves szennyvízelvezetésre nézve is.

Az 1.§ (1) bekezdése értelmében a közműves szennyvízelvezetés közüzemi szolgáltatás, a szolgáltató a szennyvízelvezető művek üzemeltetésével köteles a víziközmű hálózatba bekötött ingatlanon keletkező szennyvizek összegyűjtését, elvezetését és tisztítását elvégezni (szolgáltatás).

(A 2.§ 25. pontja szerint szennyvízelvezető műbe kapcsolt ingatlannak minősül az az ingatlan, amelyről a keletkező szennyvizet részben vagy egészben szennyvíz bekötővezetékekkel a szennyvízelvezető műbe vezetik be.)

A 3.§ (1) bekezdése szerint a szolgáltatásra a fogyasztónak a szolgáltatóval szerződést kell kötnie. A szerződésnek tartalmaznia kell a szerződés tárgyának fontosabb műszaki jellemzőit, a mennyiségi és minőségi adatokat (b) pont), valamint a szerződő felek által lényegesnek tartott feltételeket (h) pont) is.

A 4.§ (1) bekezdése kimondja, a víziközmű törzshálózat mentén fekvő ingatlanoknak a víziközmű hálózatba történő bekötését az ingatlan tulajdonosa vagy egyéb jogcímen használója a szolgáltatónál kezdeményezheti, akinek a szolgáltató a bekötés lehetőségeiről és feltételeiről előzetes tájékoztatást ad.

A (2) bekezdés pedig úgy rendelkezik, gazdálkodó szervezet által kért bekötés megvalósításához, vagy a részére nyújtott szolgáltatás mennyiségének növeléséhez, illetőleg minősége igényelt javításához - lakásszövetkezet és önkormányzat tulajdonában lévő lakóépületek elhelyezésére szolgáló ingatlanok kivételével - a szolgáltató részére víziközmű-fejlesztési hozzájárulást kell fizetni. A hozzájárulás mértéke az igényelt szolgáltatáshoz szükséges fejlesztés költségeinek arányos része. A víziközmű-fejlesztési hozzájárulás elkülönítetten kezelendő, és kizárólag a víziközmű fejlesztésére fordítható.

A 2.§ 4. pontja és a Polgári Törvénykönyv (Ptk.) 685.§ c) pontja szerint a Korm. rendelet alkalmazásában gazdálkodó szervezetnek minősül a gazdasági társaság (korlátolt felelősségű gazdasági társaság) is.

A 22.§ (5) bekezdése szerint a szennyvízelvezetési hely használatba vételére vonatkozó hozzájárulásban meg kell határozni a szennyvíznek a szennyvízelvezető műbe vezethető napi átlagos mennyiségét, melynek növeléséhez a szolgáltató hozzájárulása szükséges.

A 24.§ szerint a szennyvízelvezetési helyről a szennyvízelvezető műbe kerülő szennyvíz mennyisége méréssel, mérés hiányában pedig az adott helyen fogyasztott (számlázott) vízmennyiség alapulvételével állapítható meg.

Az idézett rendelkezésekből az szűrhető le, a szennyvízelvezetési szolgáltatás fejlesztéséhez szükséges költségek fedezetére a Korm. rendelet idézett 4.§ (2) bekezdése víziközmű-fejlesztési hozzájárulás megfizetését írja elő a szennyvízhálózatot igénybe vevő fogyasztó részére. Az említett jogszabályhely a víziközmű-fejlesztési hozzájárulás megfizetését pedig azon gazdálkodó szervezet -ideértve a korlátolt felelősségű társaságot is -, kötelezettségévé teszi, mely a szolgáltatótól szennyvízhálózatra bekötését, a részére korábban már nyújtott szolgáltatás mennyiségének növelését, illetőleg a minősége javítását igényli. A jogszabály helyes értelmezése szerint az adott szolgáltatási pontra nézve az a gazdálkodó szervezet tartozik a víziközmű fejlesztési hozzájárulást a szolgáltatónak megfizetni, mely a szennyvízelvezetésre vonatkozóan elsőként köt szolgáltatási szerződést a szolgáltatóval.

A Ptk. 198.§ (1) bekezdése szerint a szerződésből kötelezettség keletkezik a szolgáltatás teljesítésére és jogosultság a szolgáltatás követelésére.

A Ptk. 199.§-a értelmében egyoldalú nyilatkozatokra főszabályként a szerződésre vonatkozó szabályok alkalmazandók megfelelően.

A Ptk. 210.§ (1) és (4) bekezdése értelmében, a szerződési nyilatkozatát az támadhatja meg, aki a szerződés kötésekor valamely lényeges körülmény tekintetében tévedésben volt, ha a

tévedését a másik fél okozta vagy felismerhette, illetőleg ha a szerződés megkötésére megtévesztéssel vették rá.

A Ptk. 236.§ (4) bekezdése szerint megszűnik a megtámadás joga, ha a megtámadásra jogosult a megtámadási határidő megnyílta után a szerződést írásban megerősíti, vagy a megtámadásról egyébként írásban lemond.

Az adott ügyben az elsőfokú bíróság helytállóan ítélte meg, az alperes napi 10 m³ szennyvízmennyiséget meghaladó szennyvíz kibocsátásáért fennálló fizetési kötelezettségét a közte és a felperes között 2000. május 9-én létrejött szolgáltatási szerződés teremtette meg. Annak egyértelmű tartalma szerint ugyanis alperes az engedélyezett bázisérték, napi 10 m³ szennyvíz közcsatornába bevezetését meghaladó szennyvízmennyiség, növekmény után vízi-közmű fejlesztési hozzájárulás megfizetését vállalta.

Az elsőfokú bíróság az összecszerűség tekintetében is helytállóan foglalt állást, amikor a kereseti korlátra figyelemmel a 2007. évi szennyvízkibocsátást 6.093 m³-ben állapította meg, s azt a szolgáltatási szerződésben ugyancsak rögzített 365 nappal osztotta, s ennek eredményeként a növekményt 6,69 m³-ben határozta meg.

Az elsőfokú bíróság a kibocsátott szennyvízmennyiség alapjául a számlákban feltüntetett 2007. évi vízfogyasztási adatokat vette helyesen alapul, így a 2007. február 12-én kelt számlából csupán a 2007. január 1-jétől január 12-ig terjedő időszakra számolt 56 m³-t, s figyelmen kívül hagyta a 2006. december 2-től december 31-ig terjedő időre feltüntetett 137 m³ vízfogyasztást, míg a 2008. február 5-i számlából csupán a 2007. december 4-től december 31-ig tartó időszakra vonatkozó 330 m³-t, és szintén nem számolt a 2008. január 1-jétől 2008. január 14-ig tartó időszakra feltüntetett 168 m³ fogyasztással. Tévesen hivatkozott tehát az alperes arra, hogy a jogalap megalapozottsága esetén a megengedett kibocsátást meghaladó szennyvízkibocsátáshoz kapcsolódó víziközmű-fejlesztési hozzájárulás összegét a 6.093 m³ szennyvízkibocsátás 383 nappal történő elosztásával lenne szükséges kiszámolni.

Helytállóan marasztalta ezért az elsőfokú bíróság az alperest 4.262.366 forint közműfejlesztési hozzájárulásban, és annak késedelmi kamataiban.

Érdemben ugyancsak helytálló az elsőfokú bíróság ítéletének viszontkeresetet elutasító rendelkezése is.

Alperes a felperes általa megfizetett egyszeri, a Kor. rendelet 4.§ (2) bekezdésén alapuló közműfejlesztési hozzájárulás 1.800.000 forint összegével történt jogalap nélküli gazdagodásának megállapítását arra hivatkozással kérte, a 2000. május 5-i nyilatkozata megtételekor tévedésben volt, illetőleg felperes megtévesztette.

A perbeli adatokból azonban az volt megállapítható, ezen közműfejlesztési- hozzájárulás alperes általi megfizetésének kötelezettségét a felek a 2000. május 9-én megkötött szolgáltatási szerződés tárgyává is tették, mégpedig akként, a szerződés hatálybalépését a víziközmű-fejlesztési hozzájárulás igazolt befizetéséhez is kötötték.

A szolgáltatási szerződés aláírásával alperes az egyoldalú nyilatkozatban tett kötelezettségvállalását megerősítette.

A perben a szolgáltatási szerződés érvénytelenségére nem hivatkozott, ezért az említett szerződéses rendelkezéssel megtámadási jogát elvesztette.

Rámutat a Fővárosi Ítéltábla egyébiránt arra, a viszontkereset érdemi elbírálásánál is annak lett volna döntő jelentősége, alperes minősül a Korm. rendelet 4.§ (2) bekezdése szerinti olyan gazdálkodó szervnek, amely a felperes szolgáltatását szolgáltatási szerződés keretében igénybe vette, az általa hivatkozott üzemeltetője ugyanis nem volt a 4.§ (2) bekezdése hatálya alá vonható gazdálkodó szervezet, így alperes köteles a szennyvízelvezetési szolgáltatás első igénybevevőjeként köteles a fejlesztési költségekhez hozzájárulni.

Ezen okból alperes megalapozatlanul hivatkozott a szállodaépületépülethez képest kisebb mennyiségű szennyvízkibocsátására, s ezáltal a növekmény utáni fizetési kötelezettsége hiányára is, ugyanis nem volt az épületre nézve korábban olyan gazdálkodó szervezetnek minősülő fogyasztó, akivel felperes szolgáltatási szerződést kötött volna, s mely szerv tulajdonában álló épület szennyvízkibocsátáshoz képest az alperesi ingatlan szennyvízkibocsátása mérhető lett volna.

Mindezekből következően nem volt jogi jelentősége a kereset, illetőleg a viszontkereset elbírálása szempontjából a szolgáltatás tekintetében az alperes jogelődjének nem minősülő használó korábbi „fogyasztásának”, az általa kibocsátott szennyvíz mennyiségének, a szennyvízelvezetés mikéntjének, helytállóan mellőzte ezért az elsőfokú bíróság a bizonyítást, s annak a Fővárosi Ítéltábla sem látta indokát.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a marasztaló és a viszontkeresetet elutasító ítéleti rendelkezésekkel szemben eredménytelenül fellebbező alperest a felperes 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) a) pontja és (5) bekezdése alkalmazásával megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére.

Budapest, 2011. július 7.

Dr. Rózsa Éva s.k.
a tanács elnöke

Dr. Rutkai Éva s.k.
előadó bíró

. Molnár József s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Sárközi Veronika
bíróági ügyintéző